

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜRKİYE'DE KADIN OLMAK
MUSTANG

DWAYNE JOHNSON SAN ANDREAS FAYI

**EN İYİSİNDEN SİZİ DİKEN
ÜSTÜNDE OTURTACAK
BİR AKSİYON!**

**ŞİMDİ BLU-RAY™
3D BLU-RAY™ VE DVD'DE!**

© 2015 Warner Bros. Entertainment Inc. Tüm hakları saklıdır.

YANGIN YERİNDE SİNEMA

1 KASIM'A ÇOK AZ KALDI.. TÜRKİYE'NİN KADERİNDE ÖNEMLİ BİR YOL AYRIMI OLABİLİR O GÜN. BAKMAYIN HAVUZ MEDYASININ YAZARLARINA GÖRE ÜLKEDE OLAĞANÜSTÜ BİR DURUM YOK, NÜFUSUN YÜZDE 60'I RAHAT BATIYOR DİYE VERYANSIN ETMEKTE SANKİ! ÜLKEDE HİÇBİR ŞEYİN DENGESİ

kalmadı, toplum adeta hastalandı. Lüks bir restoranın çocuk odasına bir adamın dalarak içeri asit attığı bir ülke olduk. 9 yaşında bir çocuk, babasının yanında üzerindeki Fenerbahçe forması yüzünden fanatik bir taraftarın hışmına uğrayabiliyor bu 'Yeni Türkiye'de... Kırşehir'de yakılan kitabevinin görüntülerine ne buyrulur peki? Oradaki mahlukata insan diyemiyoruz, hayvan da diyemiyoruz, çünkü onlara da haksızlık!

15 yaşında çocukların cumhurbaşkanına hakaret suçundan tutuklanabildiği bir ülke bu. Tutanakta parantez içinde de çok dramatik bir açıklama yapılmış: Suça sürüklenen çocuk! Sanki uyuşturucu çetelerinin ağına düşmüş, eline silah alıp sokaklarda adam öldürüyor bu çocuk!

Çocuklarına ve kadınlara değer vermeyen bir ülkenin yaptığı herhangi bir işten hayır gelir mi zaten? Ankara katliamı geliyor mu diye diye gelmiş seyretmişsiniz! Ülkenin doğusunda savaş var, sokağa çıkma yasakları var! Biz yaptık dediğiniz arabayı dışarıdan satın almışsınız! İğneada'nın cennet doğasını bitirmek için nükleer santrali oraya yerleştirmeye karar vermişsiniz! Bir sürü insanın ölümüyle, sakat kalmasıyla sonuçlanan Taksim meydanını senelerce düzeltemediniz, son yaptığınız projede yağmur suyu kanalları açmayı unutmuşsunuz! En basitinden en karmaşık meseleye kadar elinizi atıp da başarabildiğiniz en ufak bir şey yok!

Ama çok iyi takip ettiğiniz şeyler var maşallah... 15 yaşındaki çocukları kovalamak, televizyon programında fikirlerini söyleyen adamı hemen emniyete çekmek gibi... Alın size taptaze bir örnek daha:

22. Uluslararası Aspendos Opera ve Bale Festivali'nde bu sene sahnelenecek, bestesi Selman Ada'nın, librettosu Tarık Günersel'in olan, 1990'da ilk kez sahnelenen ve özgün adı "Ali Baba Ve 40 Haramiler" olan eserinin adı "Ali Baba & 40" olarak değiştirilmiş! Rahatsızlık yaratmış çünkü 'haramiler' kelimesi! Adına gazete demekte zorlandığımız tetikçi bir yayın, festivalin malum kişilere hakaret ettiğini jurnallemiş ve bu çok önemli meseleyi de böylelikle çözüme ulaştırmış!

Memleketimizin insanı da zor durumda tabii; kafasını başka yöne çevirmekten boynu tutulmuş olmalı. Dört saatlik dizilerin uyuşturduğu dünyalarından sıyrılıp sinemaya gittiklerinde de gülmek istiyorlar. Sadece gülmek... Sinemacılarımızın büyük çoğunluğu da bu talebe tamamen duygusal sebeplerle yetismeye çalışıyorlar! Her hafta en az 2-3 tane Türk filmi giriyor ki bunların büyük çoğunluğu apar topar yazılıp çekilmiş, suya sabuna dokunmayan komediler, kadınlara evlilik delisi saçlı uzun aklı kısa muamelesi yapan romantik komediler, cinli ve arapça isimler taşıyan korku filmleri...

Yukarıda tarif ettiğimiz gibi yönetilen, insanların dengelerinin altüst olduğu bir toplumdan nasıl kitle filmleri çıkabilir ki? Bunlar çıkıyor işte...

Zamanında geçen hafta kaybettiğimiz Memduh Ün'ün "Üç Arkadaş"ı gibi filmler sinema salonlarını doldururdu; yardımlaşma, vicdan, merhamet gibi konular sinemamızın altın temalarıydı. Ülke yangın yeri olmuş, her gün kadınlar eşleri sevgilileri tarafından öldürülüyorlar, hâlâ "Evlenmeden Olmaz!" diyorlar bu ülkenin kadınlara. "Geniş Aile: Yapıştır" ve "Kara Bela" ile uğraşıyoruz, "Cin Kapanı"nda sıkışıp kalmışız adeta!

Yine de bu ortamda vizyona çıkan iki önemli filmi görmenizi tavsiye ederiz. Oscar ödülleri Fransa'yı temsil edecek olan "Mustang" (bizdeki vizyon takvimi uymadığı için liste dışında kalmıştı, bilip bilmeden yorum yapanlara duyurulur bu arada) bize göre sorunlu senaryosuna rağmen izlenip konuşulmalı. Diğeri de kentsel dönüşüm yalanına ve toplumdaki bu büyük çalkalanmaya direnenlere ithaf edilmiş muhalif ve iyi kotarılmış, düzgün bir kitle filmi olan "Takım: Mahalle Aşkına"...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** ŞENAY AYDEMİR, ERMAN ATA UNGU, SUZAN DEMİR,

ALİ ULVİ UYANIK, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, FIRAT ATAC, OLCAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Takım: Mahalle Aşkına; Mustang; Solace; Son Cadı Avcısı (The Last Witch Hunter); Otel Transilvanya 2 (Hotel Transylvania 2); Babalar Ve Kızları (Fathers And Daughters); Evlenmeden Olmaz!; Paranormal Activity 5: Hayalet Boyutu (Paranormal Activity: The Ghost Dimension).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 CİNNET

Okan Arpaç, Memduh Ün'ün 1958 yapımı "Üç Arkadaş"ının başına gelenlerin izini takip ediyor bu hafta.

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Spike Jonze'un 'fantezisi': "John Malkovich Olmak" (Being John Malkovich)... Murat Özer imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Danny Collins; Marnie Oradayken (Omoide No Mânî); Poltergeist: Kötü Ruh (Poltergeist); Koro (Boychoir).

34 GENÇ VE MASUM

Fırat Yavuz'un kısa filmi, 'güncel' bir soruya 2011'de cevap vermişti: "Toros Canavarı" ... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

entourage

BÜYÜK DÜŞÜN DAHA
BÜYÜK YAŞA.

ŞİMDİ
BLU-RAY™ VE
DVD'DE!

FENOMEN TV DİZİSİ ENTOURAGE
ŞİMDİ UZUN METRAJLI FİLMİYLE KARŞINIZDA.

TAKIM: MAHALLE AŞKINA

YÖNETMEN Emre Şahin

OYUNCULAR Frat Tanış,

Yağız Can Konyalı, Beyza Şekerci,

Rozet Hubeş, Pascal Nouma,

Mehmet Özgür

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM Mars

(Spark Film Collective)

**İLK FİLMİ "40"İ
BEĞENDİĞİMİZ**

**EMRE ŞAHİN,
"DAR ALANDA KISA
PASLAŞMALAR"IN
ON BEŞ YIL
SONRASINA
GÖTÜRÜYOR
SANKİ BİZLERİ.**

ANKARA KATLİAMININ İZLERİ DAHA TAPTAZEYKEN, KONYA'DA TÜRKİYE-HOLLANDA ARASINDA OYNANAN FUTBOL KARŞILAŞMASINDA YAPILAN SAYGI DURUŞUNDA YAŞANANLAR HATIRLANACAKTIR. BİR GRUP TARAFTAR

katledilenlere karşı slogan atarak, başka bir grup da ıslıklayarak saygı duruşunu protesto etmişti. Futbol böylesine büyük bir acı anında bile birleştirici bir unsur haline gelemiyor ne yazık ki. Ya da daha geçen hafta sonu oynanan Kayserispor-Fenerbahçe karşılaşmasında Kayseri taraftarının küçücük bir çocuğa Fenerbahçe formasıyla stada geldiği için saldırmaya kalkması da bu oyunun kendi başına 'hoşgörü' için yeterli olmayacağının kanıtı gibi adeta.

Futbolun dayanışmayı, hoşgörüyü, birlikte hareket etmeyi yücelttiğine dair örneklerin toplamı, yakıcı ve yıkıcı etkilerine dair örneklerinin onda birine tekabül etmez muhtemelen. Ama sinema bu güzel oyunu çoğunlukla iyi taraflarını yücelterek anlatmayı sever. Zoltan Fabri'nin 1963 tarihli "Cehennemde İki Devre"sinden (Két Féldő A Pokolban) bu güne, futbolu anlatan filmler hep dayanışmayı, mücadeleyi, birlikte hareket etmenin önemini ve asıl olarak egemenlere karşı kazanılan ya da kazanılması muhtemel zaferleri öne çıkartarak anlatmayı tercih ettiler. Serdar Akar'ın 2000 tarihli "Dar Alanda Kısa Paslaşmalar" isimli filmi futbolun bir 'uğraş' olmaktan çıkıp, bir 'iş'e dönüştüğü yılların resmini çeker adeta. Mahalle ile iç içe geçmiş takımların, taraftarın da futbolcunun da 'profesyonelleşmediği' zamanların hikayesidir ama hiçbir şey tarihsel gelişimin önünde duramaz. Futbol sadece futbol değildir artık.

2009'da çektiği ilk filmi "40"ı beğenip yeni filmlerini beklemeye başladığımız Emre Şahin imzalı "Takım: Mahalle Aşkına", "Dar Alanda Kısa Paslaşmalar"ın on beş yıl sonrasına götürüyor sanki bizleri. "Made In Europe" ve "Bornova Bornova" filmlerinden tanıdık İnan Temelkuran ve Emre Şahin'in birlikte kaleme aldıkları hikayenin odağında bu kez kentsel

**FİLMDE TAKIMIN
DİĞER ELEMANLARI
DA İŞLERİNİ
YAPIYORLAR
AMA ASIL
PERFORMANS
PASCAL
NOUMA'DAN
GELİYOR.**

dönüşüm yer alıyor. “Dar Alanda Kısa Paslaşmalar”dan bugüne sermaye futbol ile alıp vereceğini tamamlamış, şimdi bu oyunun kaynağını, mahalleyi yok etmek için harekete geçmiş adeta. Hoş gerçi artık mahallelerde futbol oynayacak arsa kalmadı ama halı sahalar var. “Takım: Mahalle Aşkına”, kentsel dönüşümün yaşandığı bir mahallede, halı sahasını müteahhitlere karşı savunan Soyugüz el ailesinin hikayesini anlatıyor. Araya mafyanın da girmesiyle işler tatsızlaşmıştır. Öte yandan sahanın ciddi borcu da vardır. Ailenin iki oğlu Turgay ve Tufan kara kara düşünürken, küçük kardeşin aklına bir fikir gelir: 150 bin TL para ödülü olan bir futbol turnuvasına katılmak. Büyük kardeş Tufan, bir dönemin önemli yeteneklerindendir ama yeteneğini heba etmiştir. Tufan’ın aklı pek yatmasa da Turgay, babasının iyi futbolcular hakkında tuttuğu notların olduğu defteri bulunca olaylar gelişir. Tesadüfen (!) Çingene, Kürt, İslamcı, Kemalist ve siyahi oyuncular buluşturan takım, kadın futbolcu Gülgün’ün katılımıyla tamamlanır. Tufan teknik direktör olacaktır.

Bundan sonrası, bu tür ana akım iddiasındaki filmlerin gitmesi gereken yoldan giden bir hikaye. Ama hakkını verelim “Takım: Mahalle

Aşkına”, Türkiye’de gişe iddiası taşıyan filmler arasında eşine az rastlanır bir işçiliğe sahip. Öncelikle, İstanbul’daki kentsel dönüşümün yarattığı tahribatı göstermek için olanakların zorlandığını söyleyebiliriz. Öte yandan, futbolcuların temsil ettikleri kimliklerin sadece bir temsiliyette kalmayıp, küçük anlar için bile olsa bir kimliğe dönüştürülmesi. Farklılıkların vurgulanmasından imtina edilmezken, daha çok ortak çıkarların öne sürülmesi, karakterlerin bu çıkarlar etrafında bir araya gelmesi için hikaye kurgusunun oluşturulması gibi popüler olma iddiasındaki birçok filmin kaçındığı durumları görebiliyoruz filmde. Aynı şekilde, kentteki inşaat işlerinin mafya usulü yürüdüğüne dair net bir vurgu da hâkim.

Benzer birçok filmde görmediğimiz teknik bir işçilik söz konusu filmde. Dar bir alanda olmasına rağmen maç çekimlerinin detaycılığı, özeni işin baştan savma yapılmadığını kanıtlıyor. Görüntü yönetiminin, ses tasarımının hakkını verelim. Keza, Emre Şahin’in de yönetiminin bu işçilik içerisinde filmin kalitesini yukarılara taşıdığının altını çizelim.

Gel gelelim ana hikaye akışında bir sorun olmasa da kimi yan hikayelerin iki yakası bir araya gelemiyor maalesef. Halı sahaya yönelik fiziksel tehditlerin bir de polisiye tarafı var ama hikayenin bu bölümü biraz zayıf kalıyor. Ailenin, babanın ölümünü bir anda nasıl bu kadar hızla gündemden çıkardıklarını anlamak güçleşiyor. Müteahhitlerin ayak işlerini yapan mafya babası İdris karakteri de bir türlü yerine oturmuyor. Aile ile bir geçmişi var belli ki. Kendi geçmişi de onu rahatsız ediyor ama bu ayrıntılara film boyunca ulaşmak zor. Haliyle finalde yaşadığı değişime ikna olmak da zorlaşıyor ve önemli bir karakter heba ediliyor.

Şu sıralarda neredeyse her hafta bir filmle karşımıza çıkan Fırat Tanış, bu tür mahalle delikanlısı karakterler için zaten biçilmiş kaftan. Takımın diğer elemanları da işlerini yapıyorlar ama asıl performans Pascal Nouma’dan geliyor. Nouma kendisi için atılan “Fransa’da doğdu, Beşiktaşlı oldu” sloganının hakkını veriyor açıkçası.

“Takım: Mahalle Aşkına”, son dönemlerde gına getiren amaçsız popüler işlerin yanında, bir derdi olan ve bu derdin genel sinema seyircisi tarafından da kabul görebileceğini uman bir film olarak karşımızda. Umalım öyle olsun.

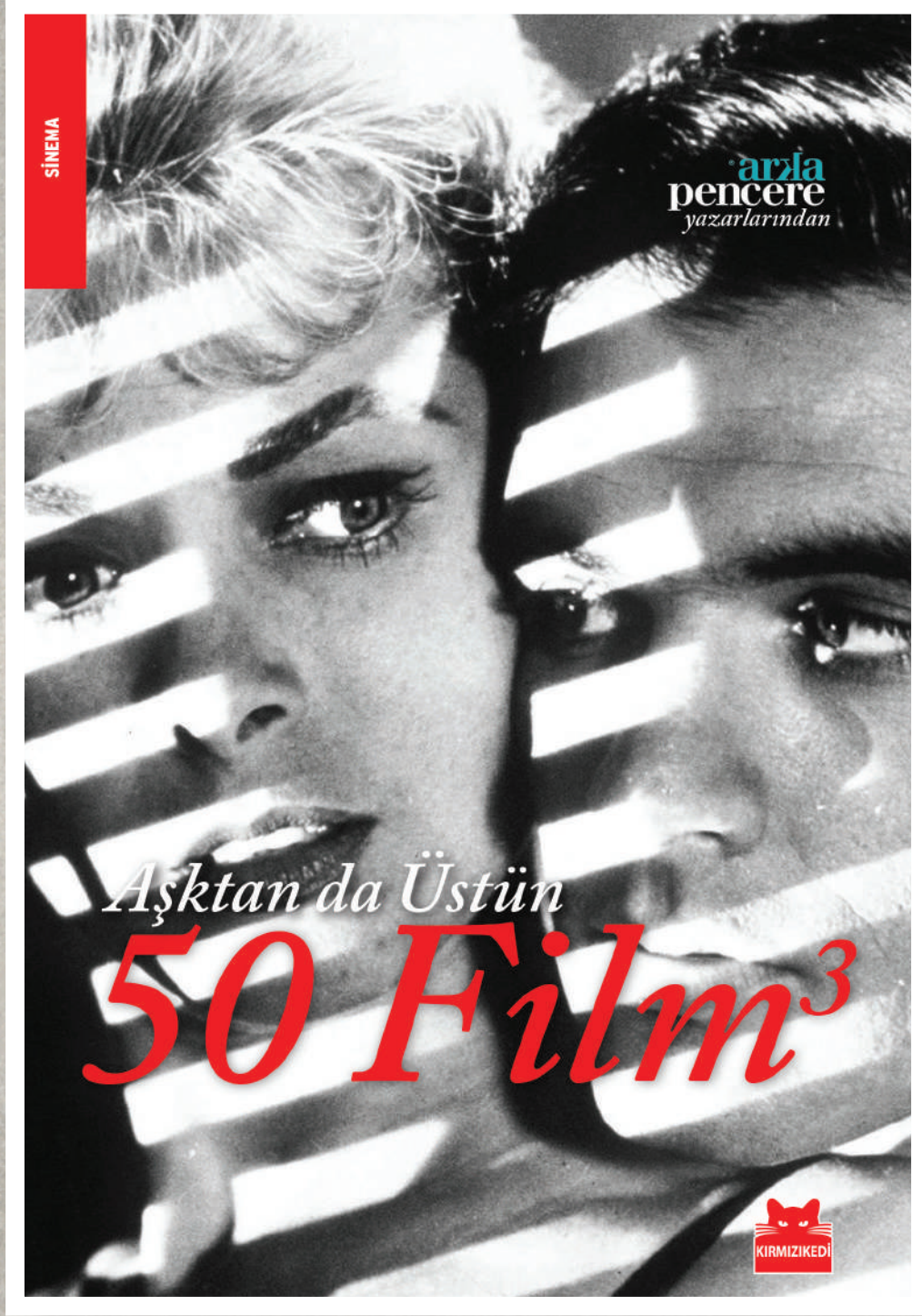
Türkiye’de futbol filmleri listesine daimi olarak girecektir.

Müteahhit karakteri biraz karikatür kalıyor.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP AŞKTAN DA ÜSTÜN 50 FİLM³

KİTAP SATILAN HER YERDE!

MUSTANG

*Bu yazı, filmdeki gelişmeleri içermektedir.

YÖNETMEN Deniz Gamze Ergüven

OYUNCULAR Güneş Şensoy, Doğa

Doğuşlu, Elit İşcan,

Tuğba Songuroğlu,

İlayda Akdoğan, Erol Pekcan

YAPIM 2015 Fransa-Almanya-

Türkiye-Katar

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM M3 (Kurmaca)

KAMERA ARKASINDA İSTER BİR KADIN OLSUN, İSTERSE DE BİR ERKEK; YENİ TÜRKİYE SİNEMASI VE SONRASINDA BASKIN ŞEKİLDE BELİRLEYİCİ BİR UNSURLAR VAR: 'ERKEKLİK HEZEYANLARI'... ENTELEKTÜEL VEYA İÇGÖRÜSÜ YOĞUN ERKEK

karakterlerin kendi maçouluklarıyla hesaplaşırken kadınları da birer hikâye unsuruna indirgedikleri filmler gani gani... Kadın cinselliği söz konusu olduğunda ise felaket senaryoları (istenmeyen hamilelik, acılı ayrılık vs.) neredeyse kaçınılmaz. Ender olan, kadın cinselliğini faciayla özdeşleştirmeyen, kadın meselesini erkek karakterlerin kadın versiyonlarını yaratmaktan ibaret görmeyen, en azından bunları kendine dert edinen filmler. Deniz Gamze Ergüven'in bu hafta gösterime giren "Mustang"i gibi...

Fransa'nın En İyi Yabancı Film Oscar adayı olarak gösterdiği Fransa-Türkiye-Almanya-Katar ortak yapımı "Mustang" en azından kâğıt üstünde böyle bir niyetle yola çıkıyor gibi... Deniz Gamze Ergüven'in filmi tutucu bir Karadeniz köyünde yaşayan, her biri ergenliğin başka bir aşamasındaki beş kız kardeşin hikâyesini erkek bakışını reddeden bir estetik tavrıla perdeye getirmeyi hedefliyor. Oldukça şematik bir biçimde, adım adım ilerleyen aile ve mahalle baskısı kahramanlarımızın alanlarını daralttıkça daraltıyor; önce eve hapis, sonrasında görücü usulü evlilikler ve enstest genç kadınların hayatını git gide bir cehenneme dönüştürüyor. Ancak yönetmen Ergüven, hikâyesinin her noktasında kahramanlarının inadına yitirmemeye çalıştıkları umutlu hallerine odaklanmayı tercih ediyor.

Ancak bazen bir filmde niyet ve istenen ne olursa olsun, işlerin hiç düzelmeyeceğini düşünmeye başladığınız anlar vardır;

"Mustang"de de o anların ardı arkası kesilmiyor. Trabzon'un bir köyünde genç kadınların okul üniformalarıyla denize atlayıp erkek arkadaşlarıyla şakaşmalarını inandırıcı bulmayışınızı, kendi önyargılarınıza, İstanbul merkezli bakışınıza bağlıyorsunuz diyelim. "Mustang" birkaç sahne sonrasında eli iyice yükseltiyor; gelinin kafasına çiçeklerden taç yaptığı, Fransa kırsalından fırlamış gibi duran bir Karadeniz köy düğünü olabileceğine inanmamızı bekliyor.

Tüm bunları yönetmenin seçimine bağladığınız, kimsenin otantik bir hikâye anlatmak gibi bir zorunluluğu olmadığını düşünmeye başladığınız noktada ise öyküdeki gedikler, aklınızı kurcalıyor. Örneğin, kahramanlarımız, erkeklerle denizde deve güreşi yapana kadar her şeyin mükemmel olduğunu

**YÖNETMEN ERGÜVEN,
HİKÂYESİNİN HER
NOKTASINDA
KAHRAMANLARININ
İNADINA YİTİRMEMEYE
ÇALIŞTIKLARI UMUTLU
HALLERİNE
ODAKLANMAYI
TERCİH EDİYOR.**

söyleyen dış ses (beş kız kardeşin en küçüğüne ait), bir sonraki sahnedeki baskıcı aile ortamını açıklamakta yetersiz kalıyor. Köyün kadınlarının kahramanlarımıza ev işlerini en başından öğrettiği sahneler ise, böyle bir ortamda genç kadınların bu yaşlarına kadar böyle bir eziyete maruz kalmamayı başardığı sorusunu akla getiriyor. “Mustang”ın olay örgüsündeki tutarsızlıklar, filmin kendi içindeki inandırıcılığını yitirmesine, kurmaya çalışılan o özel dünyanın zedelenmesine yol açıyor.

Eğer “Mustang”, çatışmasını daha inandırıcı bir zeminde kurabilseydi, erkek egemen kültürü karikatürize tiplere mal etmekten farklı bir yol seçseydi çok daha etkileyici ve amacına ulaşan bir film çıkabilirdi, kuşkusuz. En azından kız kardeşlerin arasındaki dayanışmaya odaklanan sahnelerdeki atmosfer, filmin bu engeller

kalktığına nasıl bir noktaya varabileceğinin kanıtı. Ama ne yazık ki, gayet donuk bir şekilde dillendirilen “Neden bütün dünyayla yattığını söylüyorsun?” gibi inandırıcılıktan uzak replikler, birden ortaya çıkan kurtarıcı erkekler bu fırsatı ta baştan ortadan kaldırıyor. Akla ilk gelen bir başka hapis kız kardeşler hikâyesi “Masumiyetin İntiharı”nda (The Virgin Suicides, Sofia Coppola, 1999) biraz da karakterlerin ruh hallerini yansıtan uçucu atmosfer, “Mustang”de işlevini yitiriyor. Şematik olay örgüsü ve stereotipik karakterler, böyle bir atmosfere hiç yakışmıyor.

Warren Ellis imzalı müziği, filmin en kayda değer özelliklerinden.

Kurtarıcı bir figür olarak ortaya çıkan şoför karakteri, senaryonun göze çarpan zayıflıklarından.

“MUSTANG”IN OLAY ÖRGÜSÜNDEKİ TUTARSIZLIKLAR, FİLMİN KENDİ İÇİNDEKİ İNANDIRICILIĞINI YİTİRMESİNE, KURMAYA ÇALIŞILAN DÜNYANIN ZEDELENMESİNE YOL AÇIYOR.

SOLACE

YÖNETMEN Afonso Poyart
OYUNCULAR

Jeffrey Dean Morgan, Colin Farrell,
Anthony Hopkins, Abbie Cornish,
Marley Shelton, Janine Turner

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 101 dk.

DAĞITIM Pinema

**“SOLACE”, İLK
ETAPTA AKSIYON,
İPUCU, SORULAR
VE CEVAPLAR
ÜZERİNDEN
İLERLEYEN BİR
HAT İZLEYİP
TANSİYONU VE
MERAKI ARTIRIYOR.**

YÖNETMENLİĞİNİ AFONSO POYART'IN YAPTIĞI VE BAŞROLLERİNDE ANTHONY HOPKINS VE COLIN FARRELL'İN OLDUĞU “SOLACE”, GİZEMLİ BİR POLİSİYE FİLMİ. AKSIYON VE GERİLİM TÜRÜNDEKİ “SOLACE”, MESELEYE ÖNCELİKLE FİLMİN

adının ‘sözlük’ anlamını açıklayarak başlıyor. Ekranda ilk olarak Solace’ın anlamı beliriyor: “Bir kimsenin acısını veya sıkıntısını yatıştırmak, teselli etmek.”

“Solace”, ilk etapta aksiyon, ipucu, sorular ve cevaplar üzerinden ilerleyen bir hat izleyip tansiyonu ve merakı artırıyor. Elbette türü gereği ipuçlarını filmin kahramanlarıyla birlikte izleyiciye çözdürdüğü bir oyunun içerisinde sokuyor. Fakat filmin başında ilk ipucunu izleyiciye veriyor ve “Bu ipucu FBI dedektiflerine değil size” diyor. Türü gereği ki yine de bu alanlarını koruyor, bulmaca işine girse de alanını bu tanımlamayla çiziyor.

Anthony Hopkins’in canlandığı John Clancy, kızını lösemiden kaybetmiş ve insanlardan uzakta -karısından bile- yaşayan eski bir doktordur. John’un önemli bir özelliği de birtakım ‘psşik’ güçlere sahip olmasıdır. İnsanlar, olaylar hakkında geçmiş ve gelecek öngörülere sahip olan John, FBI’nın da bazı olayları çözmesinde yardımcı olmuş biridir. John’un inzivaya çekildiği bu dönemde birbirine ‘benzer’ seri cinayetler işlenmeye başlar.

FBI ajanlarından Joe (Jeffrey Dean Morgan) ve Katherine (Abbie Cornish) ondan yardım ister. Başta kendi dünyasında kalmak isteyen John, teklifi daha sonra bir şekilde kabul eder. Cinayetlerin ortak özelliği, maktullerin, tek hamlede acı duymadan öldürülmüş olmalarıdır. Bir de elbette katil tarafından bırakılmış ‘Ben kimim, ne yapmaktayım?’ notları.

Buraya kadar ‘beni kovalayın’ diyen ve kedi-fare oyunu oynamak isteyen bir psikopat modeli çiziyor film. Hatta ajan Katherine bir psikiyatristtir ve katilin cinayetleri ‘neden’

işlediğine dair psikolojik çıkarsamalar yapar. Üstelik bu süreçte bilimsel olmayan bir yöntemle John’un ekibe dâhil edilmesine de pek sıcak bakmamaktadır.

Film buraya kadar klasik kalıplarla dolu bir düzlemde ilerler. Herkesten kaçan yetenekli bir adam, yeteneğe inanan ajan arkadaşı, bunu akıldışı bulan diğer ajan. Yeteneğin gözle görülebilir bir ilerleme kaydetmesi, diğer ajanın durumu kabullenmesi ve akıllıca hazırlanmış ‘şaşırtmacalı’ ipuçları... Filmin ikinci yarısından sonra ise cinayetlerin sırrı tahmin edilebilir bir boyuta ulaşıyor.

İkinci yarıda film, bunların sebebinden çok ‘ahlaki’ tartışmasına giriyor. İlk yarıda Doktor John’un kesitlerinden ‘lirik’ sahneleri ara ara perdeye yansıtan yönetmen, ikinci yarıda bu masalsı, rüya formlarını artırıyor.

İş çözülmeye başladıkça anlatım aksiyon-gerilimden mistik bir rüyaya doğru kayıyor. Bu ritim ağır değil aksine hızlı bir şekilde akıyor. Filmin başında görünen sanrılar belirginleşiyor ortaya melez bir anlatım çıkıyor.

Çok deneysel bir tür olmasa da farklı bir hava katıyor bu ritim ve anlatım değişikliği. Fakat yer yer kopukluklar yaratıyor, sanki amacı zaten buymuş gibi dursa da bazı sahneler çok fazla savruluyor.

'Bazen en zor şey iyi olanı yapmaktır' önermesiyle de "Solace"ın anlamını kuvvetlendiren film, cinayetlerin ahlaki boyutunu tartıştığı ikinci yarıda, baştaki tanımı devreye tam anlamıyla sokuyor. Fakat girişte önermesi net olan ve bunu en başa yazmakta kaçınmayan film, sonuca doğru bu iddiasına muğlak bir form vermeye çalışıyor.

Muğlaklaştırdığı 'iyilik' önermesini cılız itirazlarla savuşturmaya kalksa da aynı sonuca varıyor.

Tanrı olmaya çalışmadığını söyleyen 'katil' kimi zaman bir haçın önünde kimi zaman da bedenini bir haç gibi tutarak perdeye yansıyor, farklı bir mesih/kurtarıcı gibi...

Tüm bu tesellinin derdi "Testere"deki (Saw) 'hayatın kıymetini bilmeyenleri cezalandırmak' önermesinin tersten okuması gibi de görülebilir: Kişinin iradesi dışındaki bir öğrenme, cezalandırılma ya da kurtarılma, her şey kurbanlar için, onlara rağmen!

Zaman zaman savrulsa da, deneysel değil ama kalibinin dışına çıkan melez bir anlatım sunuyor...

Başta "Solace"ın anlamını yazılı olarak açıklaması, anlatımda kullandığı özgürlüğün alanını daraltıyor.

**GİRİŞTE ÖNERMESİ
NET OLAN VE BUNU
EN BAŞA YAZMAKTA
KAÇINMAYAN FİLM,
SONUCA DOĞRU BU
İDDİASINA
MUĞLAK BİR
FORM VERMEYE
ÇALIŞIYOR.**

SON CADİ AVCISI

ORİJİNAL ADI The Last Witch Hunter

YÖNETMEN Breck Eisner

OYUNCULAR Vin Diesel,

Rose Leslie, Elijah Wood,

Ólafur Darri Ólafsson,

Michael Caine, Julie Engelbrecht

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM TME

**FİLMİN BAŞLICA
PROBLEMİ, HER
YÜKSEK BÜTÇELİ
FİLMDE OLDUĞU GİBİ,
SINIFLANDIRMADA
'PG-13' SERTİFİKASINI
ALMAK İÇİN
YUMUŞAK BİR STİLİ
BENİMSEMESİ.**

CADILAR VE CADILIK, DİNSEL METİNLER, MİTLER, MASALLAR, HALK HİKAYELERİ ARACILIĞIYLA TÜM TOPLUMLARIN KÜLTÜRLERİNDE KENDİLERİNE YER BULMUŞ, ETKİLİ OLMUŞTUR. ÖZELLİKLE DÖRT ELEMENTİ KULLANARAK GÜÇLÜ büyüler yapabilen, zenginliği, hükmetmeyi ve kandırmayı seven cadılar, “Macbeth”te olduğu gibi kehanetleriyle de ünlüdürler. Sinemada her tür filmde çok kullanılan cadıların klasik görünüşüne (sivri burun-kukuleta, siyah pelerin, süpürgeyle uçma) en sadık film olarak, 1939 yapımı “Billur Köşk” (The Wizard Of Oz) gösterilebilirse de, cadılığın en doğru ve korkunç tanımı, sanırım, Dario Argento tarafından yapılmıştır. Dario Argento, “Üç Anne” üçlemesinde (“Suspiria”, “Cehennem/Inferno” ve “Gözyaşlarının Annesi/La Terza Madre”) kökleri Karadeniz’e uzanan cadı kız kardeşlerin kötülüklerini hikaye ediyordu. Thomas De Quincey’nin “Suspiria De Profundis” adlı kitabından da esinlendiği “Suspiria”, bana göre, cadılık konusunda gotik korku sinemasının başyapıtıdır...

Cadılığı gerçeklik duygusu yaratarak ‘belgeleyen’ “Blair Cadısı”ndan (The Blair Witch Project) sonra ise, başka hiçbir film, cadılık kavramına bu denli ‘saf’ yaklaşmadı. Dolayısıyla, onları kullanarak korkutmak çok zorlaştı. Tabii, cadılar, popüler TV dizisi “Tatlı Cadı”dan (Bewitched), genç neslin bayıldığı “Harry Potter” serisine uzanan serüvenlerinde, sempatiyle bakılan, bazen çok komik, bazen de çok seksi varlıklar olarak karşımıza çıktı... Bir de, “Son Cadı Avcısı”nda (The Last Witch Hunter) olduğu gibi fantastik serüven filmlerinin aksiyon karakterleri olarak tabii.

800 yıl önce Kara Ölüm’ü yayan Kraliçe Cadı’yı ininde öldürürken, onun tarafından lanetlenerek ölümsüzlüğe mahkum edilen Kaulder, cadılarla insanlık arasındaki barış anlaşmasının geçerli olduğu günümüzde,

anlaşmayı ihlal edenleri avlayıp, cadıların adaletine teslim ediyor! Ona her tür desteği sağlayan ve Dolan olarak adlandırılan din adamları ise, yaşlandıkça nöbeti devrediyor... Tehlike, 36. Dolan’ın, emekli olduğu gün, ölüm eşliğine getirilmesiyle başlıyor...

Önce, “Vampir Avcısı: Abraham Lincoln”e (Abraham Lincoln: Vampire Hunter) imza attığı için mi bilinmez, Timur Bekmambetov tarafından yönetilmesi planlanan film, Breck Eisner’a kalmış. Ve yazık ki, 90 milyon dolara ve onca emeğe yazık olmuş. Oysa bakınız, iyi bir film için her malzeme mevcut: Üç senaryo yazarından Cory Goodman “Kutsal Savaşçı”yı (Priest) uyarlamış mesela... Vin Diesel katıksız bir aksiyon adamı... Yanında, Elijah Wood, Ólafur Darri Ólafsson, üstat Michael Caine gibi sağlam yan kadro var... “Kurtlarla Dans”ın

(Dances With Wolves) Oscar ödüllü görüntü yönetmeni Deam Semler, gri ve siyahın tonlarını kullanarak ürkünç atmosferler kurmuş... Fakat olmamış işte!

Filmin başlıca problemi, her yüksek bütçeli filmde olduğu gibi, yaş sınıflandırmasında 'PG-13' sertifikasını almak için yumuşak bir stili benimsemesi: Yani, ifrata varan görsel etkilerle hakikiliği zedelemiş ve sertliği törpüledikçe törpülemiş. Oysa, günümüzde geçen benzer filmler, vampirleri avlayan melez avcıyı anlatan "Blade" ve vampirlerle kurt adamların çatışmalarını öyküleyen "Underworld" serilerinin tümü 'R' kategorisine göre yani büyük seyirciler için çekilmiştir. "Son Cadı Avcısı"nda, Kraliçe Cadı'yı canlandırma girişimleri ve insanlığı bekleyen tehlike, neredeyse, bir çocuk aksiyonu denli etkili; bir

video oyunu yapaylığında. Cadılığın tüyleri diken diken eden soluğunu ve kesif kötülüğü hissedebildiğiniz tek plan yok. Mesela, Kraliçe Cadı'yı oynayan Julie Engelbrecht öyle bir makyaja 'bulandırılmış ki', tüm korkutuculuğu maskelenmiş.

Yönetmen Eisner'a haksızlık yapmamak için anımsatmalıyım. Bir önceki çalışması, biyolojik silâh sızıntısının kaza sonucu kasaba sakinlerini zehirlemeye başlamasıyla, insanların çıldırıp birer cani haline gelmeleri ve terör estirmelerini şiddet dozu yüksek biçimde anlattığı "Salgın" (The Crazies) ile bu film arasında uçurum var!

İskoç oyuncu Rose Leslie'nin enerjisi.

Devamının gelebileceğine dair sinyaller!

**KRALİÇE
CAD'IYI
OYNAYAN
JULIE
ENGELBRECHT
ÖYLE BİR MAKYAJA
'BULANDIRILMIŞ Kİ',
TÜM KORKUTUCULUĞU
MASKELENMİŞ.**

OTEL TRANSİLVANYA 2

ORİJİNAL ADI Hotel
Transylvania 2

YÖNETMEN Genndy Tartakovsky

SESLENDİRENLER Adam Sandler,
Andy Samberg, Selena Gomez,
Kevin James, Steve Buscemi,

David Spade

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 89 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

VAMPIRLER BAŞTA OLMAK ÜZERE, İNSAN OLMAYAN KAHRAMANLARI OLAN FANTASTİK FİLMLER, BİR SÜRE ÖNCE KORKU SİNEMASININ DIŞINA ÇIKTILAR. ONDAN BERİ, SON YILLARIN VAMPIRLERİ VE BAŞKA ÖCÜLERİ, İNSANLARLA BİR arada yaşamının imkanlarını arar oldu. “True Blood” ve “Alacakaranlık”tan (Twilight) sonra insan kanı emen vampir bile görmez olduk, artık korkulacak bir yanırları olmayan süper kahramanlara benziyorlar. Entegrasyon dönemindeyiz. İlk “Otel Transilvanya” filmi de bir entegrasyon hikayesiydi: Transilvanya’da Dracula tarafından işletilen otel, vampirleri ve başka canavarları ağırılıyor ama insanları kabul etmiyordu. Dünyayı görmeye meraklı kızı Mavis’in etkisiyle otelin kapıları da insanlara açıldı, Mavis’in gönlü de Johnny isimli bir genç adama. İkinci film, genç çiftin çocuk beklemesiyle başlıyor. Gerisi vampir ve insan dünürlerin torunlarından beklentileri, birbirlerine tahammülleri ve çatışmalarıyla yürüyor.

Bir arada yaşamaktan söz ederken, boynunuzdaki diş izleri sızladı belki de. Vampir kahramanları olan bir çizgi filmde ağız tadıyla bahsetmenin zor olduğu ülke bizimki. Farklılıklara tahammül etmek gibi masumane çizgi film mesajları, buralarda bir ölüm kalım meselesinin adı çünkü. Belki aşırı hassasiyettir, filmin mesajını böyle ince eleyip sık dokumak ama öyleyse de yersiz bir hassasiyet olmasa gerek.

İnsanlara ayrımcı davranan, eşi insanlar tarafından öldürülmüş olan Dracula, ilk filmde insanlara karşı hoşgörülü olmayı öğrenmişti. Değişik canavar türlerinin özellikleri ve insanlardan farkları, yine yeni filmde de bir espri kaynağı olarak kullanılmış. Ama bu kez, torunu kendisine çeksin, yani vampir olsun diye ısrar eden Dracula’yı hoş tutmaya odaklanılmış.

Olaylar Mavis ile Johnny’nin düğünüyle

başlıyor. Dracula, kızı Transilvanya’dan uzağa, kocasının memleketi California Santa Cruz’a gidecek diye endişelidir. Mavis’in hamile olduğunu öğrenince, torunun türü bu mesele için anahtar olarak görünür. Yani, vampir olursa kalmaları daha muhtemel olduğundan Dracula sabırla torununun dişlerinin çıkmasını beklemektedir. Kurala göre, vampir olursa dişleri beş yaşına kadar çıkmalıdır, hatta belki bunun için onu zorlamak, korkutmak gerekebilir. Küçük Dennis ise inadına, sıradan bir çocuk özellikleri göstermektedir. Bir türlü olağanüstü bir vakaya rastlanmaz. Beşinci doğum günü yaklaşınca, Dracula kızı ve damadını Johnny’nin ailesinin yanına gönderir ve torunuyla ilgileceğini söyler. Amacı kendi gittiği vampir yaz kampında Dennis’in vampirleşmesidir. Ama o bir türlü gerçekleşmez,

İKİNCİ FİLM, GENÇ
ÇİFTİN ÇOCUK
BEKLEMESİYLE
BAŞLIYOR. GERİSİ
VAMPIR VE İNSAN
DÜNÜRLERİN
TORUNLARINDAN
BEKLENTİLERİ
VE ÇATIŞMALARI.

sevimli canavar arkadaşlarıyla eğlenceli bir yol macerası yaşamış olurlar. Mavis ise California'da çok iyi zaman geçirmekte ve ciddi ciddi oraya yerleşmeyi düşünmektedir. Ancak Dennis'in beşinci doğum günü, tartışmalara son noktayı koyar. Dracula'nın babası Vlad'ın gelmesi herkesi korkutmuştur, çünkü bu eski kafalı vampire Mavis'in bir insanla evlendiğini bile söyleyen olmamıştır. Hikayenin iyice saçmaladığı noktaya gelinir; Dracula ile Johnny Vlad'ı bir yandan ortada insan olmadığına inandırmaya, bir yandan da Dennis'i korkutsun da vampir yapsın diye kışkırtmaya çalışır. Ama bunlar ortaya çıkana kadar başka olaylar olur ve Dennis, bir yarasaya dönüşerek kurtadam yavrusu arkadaşını kurtarır. Sürpriz gibi başlayan her şey göstere göstere olup bitmiştir. Dracula rahatlar. Herkes mutlu olur.

Filmde hissedilen unsurun adı belli; Adam Sandler. Sandler ilk filmin orijinal dublajında Dracula'yı seslendirmiş ve yürütücü yapımcı olarak yer almıştı. Bu filmde de bunları sürdürüyor, ek olarak, senaryoda ilk filmin senaristlerinden Robert Smigel ile imzası bulunuyor. Sandler komedisini bilen ve sevmeyenler için zaten zor. Onu Sandler'a yakıştıran seyirci bile bu 'kör kör parmağım gözüne' esprilere kolay dayanamayabilir. Bunun en bariz sonucu şu; tam anlamlı bir mesaj verecek, yersiz, kaba, düşüncesiz bir espiyle o hava darmadağın ediliyor.

Yavru kurtadamlar pek sevimli.

Ürün yerleştirmeler göz tırmalayacak kadar kaba, bir çizgi filmde olunca insan daha da yadırgıyor.

**SANDLER KOMEDİSİNİ
BİLEN VE
SEVMİYENLER İÇİN
ZOR. ONU SANDLER'A
YAKIŞTIRAN SEYİRCİ
BİLE BU 'KÖR KÖR
PARMAĞIM GÖZÜNE'
ESPRİLERE KOLAY
DAYANAMAYABİLİR.**

BABALAR VE KIZLARI

ITALYAN YÖNETMEN GABRIELE MUCCINO SERT, AĞDALI VE MELODRAMATİK HİKAYELER ARLATMAYI SEVEN BİR YÖNETMEN. İlk uzun metrajlı filmi "Beni Unutma"da, (Ricordati Di Me) yazar olma hayaliyle yaşayan bir adamla, yıllar sonra karşılaştığı çocukluk aşkı arasında geçen bir 'olamama' hikayesini filme aktarmıştı. Yönetmenin Amerika'da çektiği sonraki filmlerde de aynı 'acıklı' temalar peşi sıra devam etti. Özellikle 2006 yapımı "Umudunu Kaybetme" (The Pursuit of Happyness) tam anlamıyla dibe vurma ve aynı hızla o dipten çıkmanın hazin hikayesiydi. Tıp malzemeleri satışı yaparken işleri yolunda gitmeyen ve bir evsizede dönüşen Christopher Gardner'ın gerçek hikayesidir bu. Stajyer olarak girdiği şirkette başarılı olan Gardner, sokaklarda çocuğuyla yaşarken bir anda çok kazanan bir finansçıya dönüşür. Görünürde kapitalizm eleştirisi yapan film, yeterli çabayı gösterirsen iyi bir kapitaliste de dönüşebilirsin mesajıyla son buluyordu. Muccino, benzer yaklaşımı "Yedi Yaşam" (Seven Pounds) filminde de devam ettirdi. Seyirciyi etkileme peşinde giden hikaye, hayat ve ölüm, pişmanlık ve bağışlama, yabancılar ve dostluk, aşk ve kefaref üzerine kışkırtıcı sorular soruyor ve insanların kaderlerini şaşırtıcı biçimde birbirine bağlayan şeyleri takip ediyordu.

Bu nedenle "Babalar Ve Kızları" da (Fathers And Daughters) yönetmenin çizgisini fazlasıyla hissettirdiği bir film. Başlarda oldukça kötü eleştiriler alan romanların yazarı Jake Davis'in (Russell Crowe) sekiz yaşındaki kızı Katie ile olan bağı ve Katie'nin 30'lu yaşlarında (Amanda Seyfried), bir sosyal hizmetler görevlisi olarak devam ettirdiği yaşamını paralel bir kurguyla anlatıyor hikaye.

Umut vadeden bir yazar olan Jake Davis'in karısı ve kızıyla gece dönerken yaptığı kaza, hayatlarını tamamen etkileyecek trajedilerin de fitilini ateşliyor. Karısıyla arabada tartışıkları bir aldatılma meselesinin, ölümle sonuçlanan bir kazaya dönüşmesi, yazarın ve kızının hayatlarını, tamiri imkansız bir psikoza sokuyor. Davis'i deliliğin eşiğine getiren sadece bu kaza

değil elbette. Kızının normal ihtiyaçlarını bile karşılayamayan bir kaybedene dönüşüyor olması onu fiziksel olarak da zor bir sürece sokuyor. Yazar artık vücudunu da kontrol edemeyen bir hastaya dönüşüyor.

Yönetmenin en sevdiği an da burası olmalı. Artık dibi gören kahramanın bir şeyler yapma vakti gelmiştir. İşte tam da bu sıkışmışlık içinde Davis'e Pulitzer ödülü bile getirecek o muhteşem roman yazılıveriyor. Ancak bunu yaparken yazarın "Amerika'da yaşıyoruz. Burada hikayelerin önemi yok burada önemli olan tek şey para, para, para" demesi yazılan hikayenin içeriği hakkında bizleri de kuşkuyla düşürüyor.

Filmin baba ile kızı arasındaki ilişkisiyle, kızı Katie'nin 30'lu yaşlardaki hayatı arasında gidip gelen hikayesi, iki dönemin arka planını, sosyolojik yapısını ve tonlarını oldukça başarılı bir şekilde aktarıyor.

Katie'yi günümüz New York'un da yalnız yaşayan ve tanıştığı her erkekle ilişkiye giren kadın olarak görüyoruz. Ünlü bir babanın sosyal hizmetlerde çalışan kızı, babasının bıraktığı bu büyük boşluğu sadece seks yaparak atlatmaya çalışıyor. Bu ruhsal çöküntüyü başka erkeklerle birlikte olarak tedavi etmenin yolunu arıyor. Kendisi gibi aileden yoksun kalmış bir kız çocuğunu da bu yüzden sahipleniyor ve onu konuşturuncaya kadar sabırla yol almaya çalışıyor. Bu sırada karşısına çıkan yazar olma heveslisi Cameron'la (Aaron Paul) tutkulu bir aşk yaşıyor. Ancak bu samimi adam bile onun boşluklarını kapatmak için yeterli olamıyor. Katie, zorluklarla geçen çocukluğundan kalma bu problemlerle yüz yüze geldiğinde ise aradığı tek şey katıksız sevgi oluyor.

Muccino'nun bu melodram hevesi, diğer yapımlarında olduğu gibi bilindik bir finalle son buluyor.

Epeydir yüzüne hasret kaldığımız Jane Fonda, sempatik bir menajer olarak gösteriyor kendisini.

Russell Crowe'un kriz patlamaları hiç ama hiç inandırıcı olamıyor.

ORJİNAL ADI Fathers And

Daughters

YÖNETMEN Gabriele Muccino

OYUNCULAR Russell Crowe,

Amanda Seyfried, Aaron Paul,

Diane Kruger, Bruce Greenwood,

Jane Fonda

YAPIM 2015 ABD-İtalya

SÜRE 116 dk.

DAĞITIM MC Film (Mekanik Film)

BABA İLE KÜÇÜK KIZ İLİŞKİSİYLE, KIZI KATIE'NİN 30'LU YAŞLARDAKİ HAYATI ARASINDA GİDİP GELEN HİKAYE, İKİ DÖNEMİN ARKA PLANINI BAŞARIYLA AKTARIYOR.

EVLENMEDEN OLMAZ!

★
YÖNETMEN Yasemin Türkmenli
ÖYUNCULAR Cansel Elçin, Özge
Özberk, Hakan Eratik, Gözde Okur,
Seda Demir
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 90 dk.
DAĞITIM Pinema
(Yakaza Film Yapım)

**FİLM, HEDEFE KİLİTLENEN
AVCI MODELİNDEKİ
'KADIN' TANIMLARI
ÜZERİNE PEK BİR ŞEY
KOYMUYOR.**

Ç OĞU ZAMAN TEHLİKELİ OLAN ŞEY YALANDAN ÇOK, O YALANA İNANANLARDIR. TEHLİKELİDİR, ÇÜNKÜ KENDİLERİ İÇİN söylenmiş yalana en çok da onlar inanır ve hatta savunur. Modern dünyada 'evlilik cenderesine' sıkıştırılan bazı kadınlar da bugün bunun en iyi savunucularıdır. Blogger'lar, kitap yazarlar, filmler, yönetmenler senaristler... Yüzyıllardır yuva yapan kuş olmanın elzemliği üzerine bir tuğla daha koymaktan öteye gitmediler. 'Peri masallarına inanmıyoruz, hayatımızın erkeği beyaz atla falan gelmeyecek ya da köşeyi dönerken çarpışmayacağı' diyerek eski masalları rafa kaldırdıklarını söyleyen yeni nesil kadın, artık kendi 'hikâyesini' yazıyor. İşin ilginç yazılan 'modern hikâye'de de seleflerinin malzemesinden başka bir şey kullanmıyor. Artık 'evlenmek' için taktikler, stratejiler geliştiriyor. Bunu ti'ye alarak sevimlileştiriyor, kendisiyle dalga da geçiyor ama enikonu aynı küflü hamuru yoğuruyor: 'Evlenmeden olmaz!'

Olmayanın ne olduğu belli bile değil. Tıpkı senaristliğini Özge Aras'ın yönetmenliğini de

Yasemin Türkmenli'nin yaptığı bu film gibi. Sonunu tahmin etmenin zor olmayacağı film, erkek arkadaşından evlilik yüzüğü yerine oyuncak ayı alıp ayrılan Zeynep ve Yavuz'un hikâyesini anlatıyor. Ayrıldıktan sonra Zeynep arkadaşlarıyla 'Evlenmeden Olmaz' adlı çöpçatanlık bürosuna gidiyor. Sonrası ise çorbaya dönen bir koşturmaca. İşin ilginç yanı 'evlenmeden olmaz' lafının çağrıştırdığı 'cinsellik', çiftler arasında çok da önemsenmiyor. Sadece bir çift bunu önemseyen bir durumda ki bunlar da filmin en karikatür çifti. Ama bazı diyaloglar asıl özlenenin de karikatürleştirilen olduğunu ortaya koyuyor.

"Evlenmeden Olmaz!", hedefe kilitlenen avcı modelindeki 'kadın' tanımları üzerine pek bir şey koymuyor. Öte yandan "Kocan Kadar Konuş" kadar popülarite ve işçiliğe de sahip değil...

Cansel Elçin'in ilk kez oynadığı komedi türünde zayıf olduğunu görüp kendisini geliştirme ihtimali.

Evlenmeden neyin olmadığını anlayamayacağımız gibi anlatılanın da ne olduğunu bir türlü çözemiyoruz.

Filmekimi'nin En İyileri

Carol, Gençlik, Ex Machina, Saul'un Oğlu, The Lobster

Bulantı: Demirkubuz'un Yeni Apartman Hikâyesi

45 Yıl: Bir Aşkın Hayaleti

Mustang: Deniz Gamze Ergüven'le Söyleşi

Wes Craven: Gore'un Gurusu

+ HEDİYE AFİŞ: MARSLI

www.altiyazi.net

Altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

EKİM SAYISI BAYİLERDE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PARANORMAL ACTIVITY 5: HAYALET BOYUTU

ORJİNAL ADI Paranormal Activity:
The Ghost Dimension

YÖNETMEN Gregory Plotkin

OYUNCULAR Chris J. Murray,

Dan Gill, Brittany Shaw,

Olivia Taylor Dudley

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM UIP

**KORKU SINEMASININ
TÜM KLİŞELERİNİ
BU KADAR İYİ SATABİLEN
BELKİ DE BAŞKA BİR
ÖRNEK YOK!**

PARANORMAL ACTIVITY" SERİSİ, DAHA EN BAŞINDAN KENDİ ÖZEL SEVİRCİSİNİ YARATAN VE BU RİTMİ HİÇ KAYBETMEYEN bir proje olmayı başardı. Korku sinemasının bildik tüm klişelerini bu kadar iyi satabilen belki de başka bir örnek yok. Gecenin karanlığında belli belirsiz hareket eden nesneler, uçuşan çarşaf, bir yerden bir yere hareket ettiğini hissettiren objeler ve benzeri birçok aksiyonu içinde barındıran proje, tüm seri boyunca neredeyse tek bir filmmiş gibi hareket etti. Tipik bir Amerikan ailesinin başına musallat olan Toby adlı varlık, bu kez hapsoldüğü eski tür bir kameradan çıkan cin gibi, yine aynı bildik ailelerden birinin üzerinde terör estiriyor. İlk kez kanlı canlı bir halde karşımıza çıkan Toby, Ryan ve Emily'nin sempatik kızları Leila'yı kendine hedef seçiyor. Film, ailenin hiç beklediği Mike amcanın sürpriz ziyaretiyle açılıyor. Kız arkadaşından ayrılan Mike, ailenin bir süre eğlence kaynağı oluyor. Noel hazırlığı sırasında Mike ve kardeşi Ryan'ın bulduğu kamera ve kasetler, 80'lerin sonunda o evde yaşamış bir

aileye ait tarikat görüntüleri içeriyor. Basit bir aile içi ritüeli gibi algılanan bu kasetlerin, aslında yaşayan ve canlı bir içerik barındırdığını anladıklarında iş işten geçmiş oluyor. Toby'yi serbest bırakan kamera, evde huzuru bozmaya başlıyor. Leila'yı da aileye karşı kullanan Toby, nasıl bir varlık olduğunu ilk kez gösteriyor.

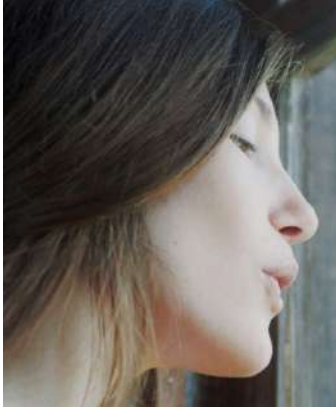
Kamera açılarının kullanımı, ses efektlerinin rahatsız edecek kadar iyi kollarıldığını ve gece çekimlerinin yerli yerinde olduğunu söylemek lazım. İzleyiciyi provoke etmekte zaten başarılı bir seri "Paranormal Activity". Ama ailenin tüm bu yaşananlara, üstelik tekrar tekrar aynı şeylerin olmasına rağmen buldukları tek çözüm, bir rahibe sığınmak oluyor. Bu durum, filmde oldukça basit bir şekilde geçiriliyor. Zaman zaman da komik durumların yaşanmasına neden oluyor.

Evin küçük kızı Leila ve kasetler vasıtasıyla bağ kurduğu Katie ve Kristi, filmin en iyi tarafı.

Ailenin pederle görüştüğü sahneler, tam anlamıyla komedi.

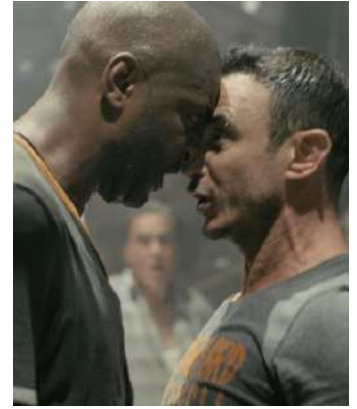
MUSTANG

SOLACE

SON CADİ AVCISI

TAKIM: MAHALLE AŞKINA

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BABALAR VE KIZLARI / FATHERS AND DAUGHTERS							
EVLENMEDEN OLMAZ!				★			
MUSTANG	★★★			★★★★	★★	★★★★	
OTEL TRANSİLVANYA 2 / HOTEL TRANSYLVANIA 2	★★★★			★★★★			
PARANORMAL ACTIVITY 5: HAYALET BOYUTU							
SOLACE				★★★★			
SON CADİ AVCISI / THE LAST WITCH HUNTER				★★	★		
TAKIM: MAHALLE AŞKINA	★★★★★			★★★★	★★★★	★★★★	
AMY					★★★★★		★★★★
BULANTI	★★★★		★★★★	★★★★	★★	★★★★	
EJDER KILIÇI / TIAN JIANG XIONG SHI	★		★★★★				
HAYAT ÖPÜCÜĞÜ	★★						
KARA DÜZEN / BLACK MASS	★★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
KIZIL TEPE / CRIMSON PEAK		★★★★★		★★★★	★★★★		★★
KORKU TERAPİSİ / REGRESSION				★★★★	★★★★		★★
KÜ'FA: CİN KAPANI	★						
MANTIKSIZ ADAM / IRRATIONAL MAN				★★★★	★★★★		★★★★★
MARSLI / THE MARTIAN	★★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★
ŞAH MAT / PAWN SACRIFICE				★★★★			
TEHLİKELİ YÜRÜYÜŞ / THE WALK	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★		★★★★
YAKTIN BENİ	★	★		★★			
DANNY COLLINS		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★
KORO / BOYCHOIR	★★★★		★★	★★★★	★★★★		
MARNIE ORADAYKEN / OMOIDE NO MÂNİ		★★★★★		★★★★★	★★★★		★★★★★
POLTERGEIST: KÖTÜ RUH / POLTERGEIST	★★	★★		★★★★	★★		

ÜÇ ARKADAŞ

16 Ekim'de hayata veda eden usta yönetmen **Memduh Ün**'ün 1958 tarihli başyapıtı “Üç Arkadaş”, gayet naif öyküsüne karşın sansürden nasibini almıştı. **57 yıl öncesine gidip** neler olduğuna ve niye olduğuna bakalım bu kez...

YEŞİLCAM DÖNEMİNİN ‘USTA’ TANIMLAMASINI HAK EDEN YÖNETMENLERİNDEN MEMDUH ÜN’ÜN İLK BÜYÜK BAŞARISI VE BUGÜN ARTIK BAŞYAPITI DİYEBİLEĞİMİZ “ÜÇ ARKADAŞ”, NİYETÇİ MURAT (FİKRET HAKAN), BOYACI

Mıstık (Semih Sezerli) ve fotoğrafçı Mösyö Artin’in (Salih Tozan) hikayesini anlatır. Bu üç fakir arkadaş, günün birinde iğne satan kör bir kızla karşılaşır, ona acıyıp evlerine alırlar. Zengin numarası yapıp kızı kandırarak mutlu etmişlerdir ama sıra ona göz ameliyatı yaptırmaya gelince işler karışır.

Yer yer Şarlo’nun “Şehir Işıkları” (City Lights) filmini akla getiren “Üç Arkadaş”, o dönem hem seyirciden hem de eleştirmenlerden büyük ilgi görür. 1958 yılında alınan iktisadi ‘Ağustos Kararları’ neticesinde yabancı film ithali de hayli azalınca, Türk sinemasının

korunacağı ve gelişeceği düşünülür. O güne dek hiçbir yabancı festivalde boy gösteremeyen Türk filmleri, “Üç Arkadaş”la makus talihini yenecek gibidir. Zira filmin, Basın Yayın ve Turizm Genel Müdürlüğü tarafından Cannes Film Festivali’ne gönderilmesi engellenir. Eleştirmenler, sinemacılarla birlikte bir protesto bildirisi de yayımlarlar ancak olan olmuştur.

Sözü, Tuncan Okan’ın 9 Mayıs 1959 günü yayımlanan yazısından alıntılara bırakalım: “Filmin prodüktörü Talât Emin, İstanbullu sinema tenkitçilerinin devamlı ısrarlarından cesaret alarak Cannes’a müracaatta bulunduğunda, resmi müracaat tarihini geçirmiş olmasına rağmen, organizasyon komitesi tarafından istisnai bir muameleye tâbi

tutularak muvafakat cevabını almıştı.(...) Hemen Basın Yayın ve Turizm Vekâleti, kendi kendine bir vazife çıkardı. “Üç Arkadaş” hakkında karar vermek üzere yüksek memurları arasında bir jüri meydana getirdi. Jürinin ilk kararı isabetsiz değildi. Bazı sahnelerin kesilmesi şartıyla, izin verilebileceği bildiriliyordu.(...)

Üyeler sonradan, kendilerinin gerçekte bağımsız estetik müşavirleri değil, memur olduklarını hatırlayınca sorumluluktan vazgeçtiler. Birinci jüri, kendi yetkisizliğine karar vererek yeni bir jürinin filmi ikinci bir elemenden geçirmesini istiyordu.(...) İkinci jürinin kararı “Üç Arkadaş”ın milletlerarası bir yarışmada Türkiye’yi temsil edecek bir film olmadığı idi. Filmin fakir insanlar arasında geçen bir hikayeyi naklettiği, Cannes’da filmi seyredecek olanların Türkiye’yi böyle bir memleket sanacakları, binaenaleyh... kalkınma hamlelerimize ait propagandalarımıza âlemin kulak vermeyeceği ifade ediliyordu.”

Aslında hiç de şaşırmadığımız, ‘cınnet’ geçirtcek kadar budalaca sebeplerle Cannes’a katılması engellenen “Üç Arkadaş”, o gün bu gündür değerini koruyor. İlk kez 30 Kasım 1976’da TRT ekranına gelen filmin yakın geçmişte restore edilerek tertemiz hale getirildiğini de hatırlatalım.

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de

www.hayattv.net

/hayat_tv

posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

milyonerlerin değil, milyonların televizyonu

hayat
televizyonu

JOHN MALKOVICH OLMAK

Charlie Kaufman'ın senaryosu, Spike Jonze'un yönetimi ve Catherine Keener'in oyunuyla Oscar'a aday gösterilmeyi de başaran **“John Malkovich Olmak” (Being John Malkovich)**, çekildiği yıl (1999) itibarıyla bir tür ‘devrim’ yaratmıştı sinemada. Anlattığı şey, anlatımı ve oyunculuklarıyla sinema sanatına yepyeni açılımlar kazandıran film, sonraki yıllarda **defalarca taklit edildi** ama hiçbir zaman aynı etkiye ulaşamadı, ondaki ‘rahatlık’ ve ‘düzensizliğin içindeki düzen’ hiçbir filmde yeniden yaratılamadı.

CILGINLIĞI KENDİNE ‘AMAÇ’ OLARAK SEÇEN, BUNUN İÇİN DE SINEMAYI BİR ‘ARAC’ OLARAK KULLANAN YÖNETMEN SPIKE JONZE’LA, HOLLYWOOD’UN TIKANAN SENARİST DÖNGÜSÜNE YENİ BİR SOLUK KAZANDIRAN CHARLIE KAUFMAN’IN İLK BULUŞMASI OLAN “JOHN MALKOVICH OLMAK” (BEING JOHN MALKOVICH), KENDİMİZE YÖNELTMEYE çekindiğimiz “Başka biri olmak nasıl hissettirir insana?” sorusunu hiç korkmadan dile getiriyor ve cevabını da yine kendisi veriyor. Buradaki olmak istenen kişi John Malkovich oluyor, ama bir ‘araç’ olarak kullanılıyor sonrasında. Bir binanın 7,5’uncu katında bulunan bir ‘portal’ aracılığıyla Malkovich’in bedenine giren kahramanlarımız (ki bunlar bir erkek ve iki kadından oluşuyor), işin içine ‘tutkulu bir aşk’ da girince, aktörün bilinaçaltındaki yolculuklarını giderek bilince taşıyorlar, onu ihtiraslarının nesnesi haline getiriyorlar.

John Cusack, Cameron Diaz ve Catherine Keener’den oluşan üçlü ‘istilacılar grubu’, John Malkovich olmaktan ziyade onun savunmasız bedeninin ‘yöneticisi’ haline geliyorlar öyküde. “Başka biri olmak nasıl hissettirir insana?” sorusu da bu noktada daha anlamlı bir görünüme kavuşuyor, hatta biraz deforme oluyor ve “İstedikimiz, gerçekten de başka biri olmak mı, yoksa onun efendisi konumuna yerleşmek mi?”ye dönüşüyor. Bu noktada, John Cusack’ın canlandırdığı Craig Schwartz karakterinin bir ‘kuklacı’ oluşunun getirdiği anlamlara

da beynimizi açıyoruz. Aşk motivasyonu ile içine girdiği John Malkovich’i ‘kuklası’ haline getiriyor Craig ve ‘tatmin’ duygusunu bu şekilde yaşamayı seçiyor. Bunun belli handikapları da olmuyor değil tabii zaman içinde, ama onun ‘saplantı’yla şekillenen ruh hali, görmek ve anlamaktan ziyade aynı doğrultuda ilerlemeyi gerektiriyor. O da bunu yapıyor ve ‘canlı kukla’ya hükmetmenin ona sunduklarını sonuna kadar sömürmeyi amaç ediniyor. Öte yandan, Craig’in karısını oynayan Cameron Diaz ile ikisi arasında bir ‘aşk köprüsü’ kuran Maxine karakterini canlandıran Catherine Keener da ‘üçlü aşk’ın açmazları arasında çözümsüzlüğe kurban gidebilecek bir yöne doğru akıtıyorlar serüvenlerini.

“John Malkovich Olmak”, bilinçaltıyla bilincin çatışması kıvamında bir yapıya kucak açıyor sıklıkla. Darren Aranofsky’nin “Kaynak”ında (The Fountain) gördüğümüz ‘gençlik pınarı’ metaforunun başka bir kılıf aracılığıyla karşımıza geldiği film, oradaki ‘ölüm ve yaşam’ sorunsalından beslense de, yine oradaki ‘aşk uğruna’ meselesine meylediyor daha çok. Her üç karakterin aşka yükledikleri anlamlar, belli bir noktadan sonra içinden çıkılmaz bir pozisyona savuruyor onları, hatta aşkların iç içe geçmesine vesile oluyor, kafalarını tümünden

karıştırıyor. John Malkovich'in temsil ettiği 'nesne' ise, bir buluşma yerine dönüşürken, aslında yönetilenin kendisi değil onlar olduğunu işaret ediyor. Onu kullanırken onun kendilerini kullanmasına, arzularını yönetmesine, hayatlarını şekle sokmasına izin veriyorlar. 'Kukla'nın istem dışı kullanma eğilimi, giderek kaotik bir atmosfere sokuyor kahramanlarımızı, 'varoluş'un 'hiçlik'le açıklanabildiği bir 'çıkma sokak'a yönlendiriyor.

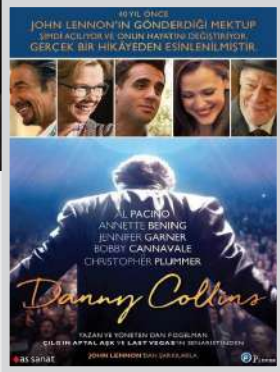
Charlie Kaufman'ın sonraki yıllarda "Tersyüz" (Adaptation.) ve "Sil Baştan" (Eternal Sunshine Of The Spotless Mind) gibi filmlerle daha da belirginleşecek 'bilinçaltı trafiği'ne eğiliminin ilk halkası olan "John Malkovich Olmak", senaristin öyküyü ilk anından itibaren kurgu harikasına çeviren tavrından büyük destek alıyor. Hikayeyi bir kukla gösterisiyle açan ve sonraki dakikalarda yaşanacaklar üzerine sağlam ipuçları veren senaryo, karakterlerin 'delilik' sınırındaki saplantılı ruh hallerinin çevresinde dolanırken, devreye 'portal'ın girmesiyle bunu 'net' bir kıvama taşıyor. Her bir karakterin tek bir amaç uğruna hayatlarını altüst edecek nihai eyleme yönelmelerini incelikli manevralarla aktaran bu metin, Spike Jonze'un dinamizmden taviz vermeyen anlatımıyla buluşunca, ortaya keyif dozajı yüksek ama içi doldurulmuş bir bütün çıkıyor.

Daha ilk dakikalardan gerçeklikten kopuk bir hikaye izleyeceğimizi vurgulayan Jonze, 'gerçekleşen rüya' tadında bir hedefe ulaşıyor sonuç olarak. Onun videoklip estetiğinden ödünç aldığı kimi görsel oyunlar da bu rüyanın inandırıcılığına katkıda bulunuyor. Rüyanın kaba dönüşüğü anlarsa yine görsel/işitsel numaralarla kendine bir beden buluyor.

Oyunculuklara söyleyecek bir şey yok gerçekten de... John Cusack'ın saplantılı Craig Schwartz'ı taşımakta zorlanmadığı, Cameron Diaz'ın 'aptal sarışın' imajından sıyrıldığı ve benzer bir saplantıyı bedeninde yaşattığı, Catherine Keener'in filmin 'fettan kadın'ını mükemmel bir vücut diliyle yansıttığı, John Malkovich'in kendisini oynarken fazlasıyla rahat olduğu yapım, 7,5'uncu katın yaratıcısı Dr. Lester'ı canlandıran Orson Bean'in de 'katalizör' işlevi üstlendiği bir ustalıklar gösterisi.

Bu oyuncuların öykünün her dakikasına sinen becerileri, doğal olarak Spike Jonze'un yapmak istediklerine de doğru zemin hazırlıyor, dahası hedefe giden yolda onun en önemli silahları oluyorlar. Özellikle Catherine Keener'in, karakterinin hikayedeki etkisini doruklara çıkaran performansına şapka çıkardığımız film, bu anlamda da 'doğru seçimler galerisi'nde turluyor; evdeki hesabın çarşıya uymasına vesile oluyor.

DANNY COLLINS

YÖNETMEN Dan Fogelman

UYUNCULAR Al Pacino,

Annette Bening, Bobby Cannavale,
Jennifer Garner, Christopher Plummer

YAPIM/SÜRE 2015 ABD, 103 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Pinema)

**YAŞANMIŞ
HİKAYESİYLE,
SON DERECE
İNSANİ VE SAMİMİ
BİR FİLM...**

DANNY COLLINS, ARTIK İYİCE YAŞLANMIŞ BİR ROCK YILDIZIDIR. ZEVKİ SEFA İÇİNDEKİ HAYATINI SÜRDÜREBİLMESİNİN SEBEBİ, hâlâ eski birkaç popüler şarkısına mahkum olmasıdır aslında. O şarkılarının telifleri ve turne şovlarıyla hâlâ iyi para kazanıyor olsa bile, hayatının odağını, yaşama heyecanını kaybetmiş bir adamdır. Dostu/ menajeri Frank'in çok anlamlı doğumgünü armağanı ise ona bir uyanış yaşatır. Bu armağan 40 yıl önce ona John Lennon tarafından yazılmış bir mektuptur. Maalesef bu kısa ama anlamlı mektup Danny'e 40 yıl sonra ulaşmıştır. Danny mektubu zamanında alsaydı acaba hayatı nasıl olurdu diye düşünmeden edemez. Ama hâlâ geç değildir. Harekete geçer, lüks evini ve genç sevgiliyi bırakacak, yeni besteler yapacak ve tümüyle ihmal ettiği gayrimeşru oğluna iletişim kuracaktır.

“Danny Collins” hayatın aslında ne olduğunu geç keşfeden bir adamın öyküsü.

Al Pacino'nun performansı her zamanki gibi yine izlemeye değer. Hatta son yıllardaki en güçlü performanslarından biri diyebiliriz. Ancak

Collins'in oğlu Tom ve ailesiyle tanışmasının ardından film biraz bildiğimiz yerlere doğru gitmeye başlıyor. Bir süre sonra her “yeniden başlamak” hikayesinde olduğu gibi belli oranda klişelere saplanıyor film. Ancak yine de rock yıldızlarının dünyalarından çok uzakta olsak bile filmin çekim gücüne yakalanıyoruz.

Çünkü hepimizin kendi yaşamımız içinde kaybolduğumuzu düşündüğümüz zamanlar vardır. Güvendiğimiz ve sevdiğimiz iyi birinin bizi ‘silkelemesini’ isteriz bazen.

Danny o mektupla buna kavuşuyor ve o da hiç tanımadığı oğluna ve onun ailesine yardım etmeye çalışıyor. Sevmeyi ve sevmeyi yeniden keşfediyor. Hayatın “tadı”nı almaya yeni baştan başlıyor...

Filme eşlik eden John Lennon şarkıları...

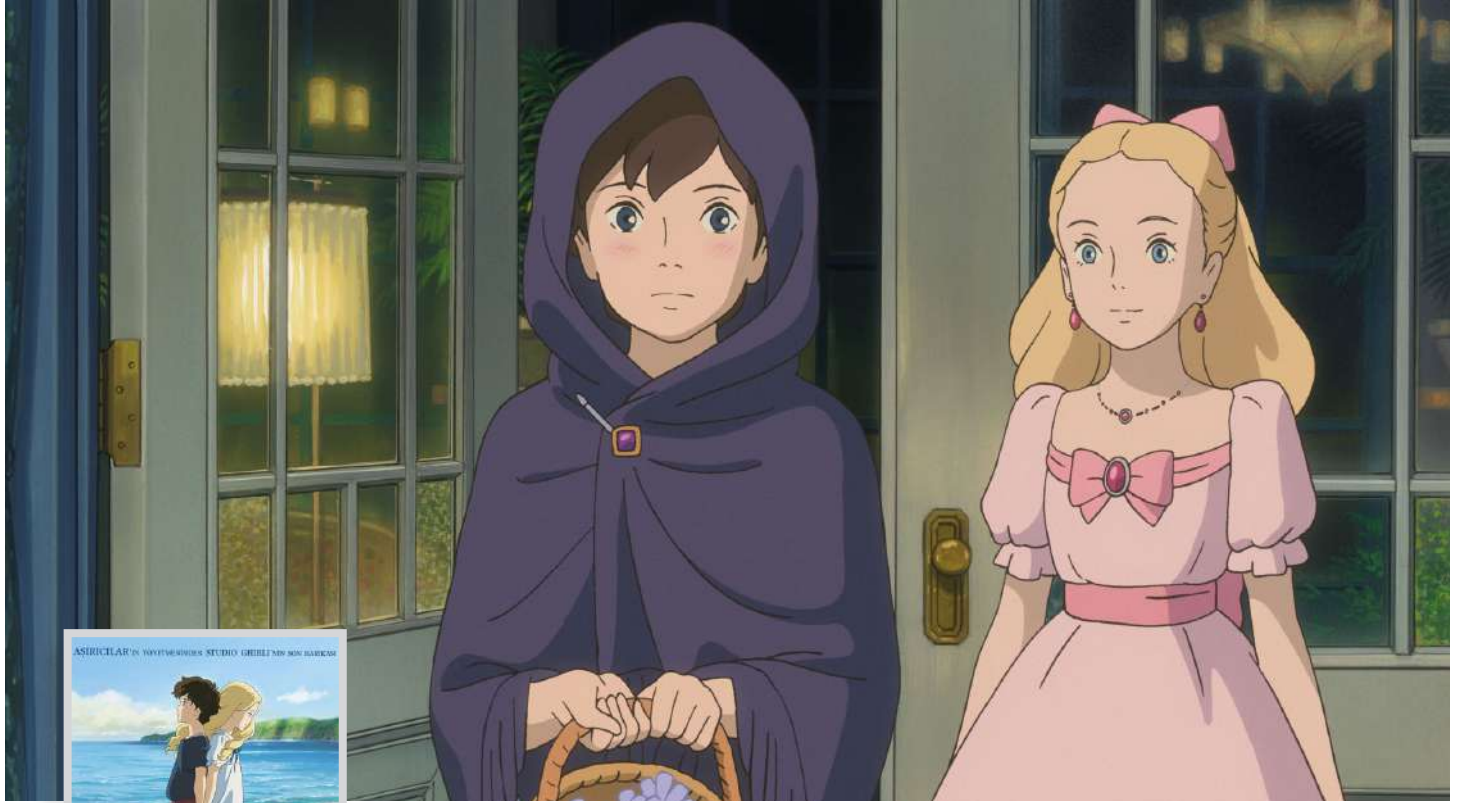
Filmin daha da lezzetli olmasını engelleyen Hollywood klişeleri...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

MARNIE ORADAYKEN

★★★★★

ORJİNAL ADI Omoide No Māni
YÖNETMEN Hiromasa Yonebayashi
SESLENDİRENLER Sara Takatsuki,
Kasumi Arimura, Nanako Matsushima
YAPIM/SÜRE 2014 Japonya, 100 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.845:1, 5.1 DD Japonca
ŞİRKET Bir Film (Ghibli)

STUDIO GHIBLI,
MIYAZAKI'NİN
EMEKLİLİĞİNE
BİRAZ İÇERLEMİŞ
ANLAŞILAN...

BÜYÜK ANİMASYON USTASI HAYAO MIYAZAKI, 2013'TE "RÜZGAR YÜKSELİYOR" (KAZE TACHINU) İLE EMEKLİLİĞİNİ AÇIKLADIKTAN yalnızca bir yıl sonra Studio Ghibli de üretime kısa bir süre ara verme kararı aldı. Animasyon konusunda Doğu'nun Disney'i olarak anılan şirketin mola vermeden önceki son filmi "Marnie Oradayken" oldu. Yönetmenlik koltuğuna ise 2010 tarihli ilk filmi "Aşırıcalar" (Kari-gurashi No Arietti) ile yine çok sevilen bir işe imza atmış Hiromasa Yonebayashi oturdu.

Ghibli tayfasının çoğu filmi gibi, "Marnie" de Batı'daki çocuk edebiyatının ünlü bir kadın yazarından uyarlanma. Joan G. Robinson'ın romanı Miyazaki'nin de favori çocuk kitapları arasındaymış ki, bu da kimseyi şaşırtmamış olmalı.

Miyazaki emeklilik filmi olarak son derece özel bir hikayeyi seçmiş, kendisiyle özdeşleştirdiği, Japonya'nın yakın tarihinden bir figür üzerinden uçma tutkusunu tuvale aktarmıştı. Studio Ghibli de, artık tamam mı devam mı göreceğiz, mola vermeden önceki son filmi için kendine yakışan bir öykü bulmuş.

Astımı olan Anna üvey annesi tarafından biraz

temiz hava alması için taşradaki hala ve dayısının yanına gönderilir. Orada göl kenarındaki devasa bir konakta Marnie isimli bir kızla tanışır. Kuracakları dostluğun kökeninde ise Anna'nın geçmişindeki acılı bir olay yatmaktadır. Öykü Ghibli'nin şu anki durumunun alegorisi sanki. Daha filmin başında Anna'yı elde kalem kağıt bir parkta çizim yaparken görüyoruz. Fakat çizimini beğenmiyor. El işi animasyonların artık ömrünü tamamladığı bir dönem için manidar bir açılış...

Diğer yandan, öykünün bağlandığı yer stüdyonun biraz da Miyazaki'nin emekliliğine içerlediğini işaret ediyor. Biraz da öksüz kalmış bir çocuğun psikolojisiyle üretime ara vermişler gibi bir intiba bırakıyor izleyende.

Filmin sonunda Priscilla Ahn'in seslendirdiği "Fine on the Outside" nefis bir şarkı.

Kayıkçı dayının son dakikada Marnie'nin ismini mırıldanması beklenen etkiyi yapmıyor!

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

POLTERGEIST: KÖTÜ RUH

ORJİNAL ADI Poltergeist

YÖNETMEN Gil Kenan

OYUNCULAR Sam Rockwell,
Rosemarie DeWitt, Kennedy Clements,
Jared Harris, Saxon Sharbino

YAPIM/SÜRE 2015 ABD - Kanada, 93 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Bir Film (Fox)

2015 MODEL
"POLTERGEIST",
UNUTULACAKLAR
LİSTESİNE KESİN BİR
GİRİŞ YAPIYOR.

TOBE HOOPER VE STEVEN SPIELBERG'İN 'ALAMET-İ FARİKALARIMIZ NASIL MUAZZAM BİR KARIŞIMA ÇEVİREBİLİRİZ?' SORUSUNU cevapladıkları orijinal "Poltergeist", son yılların dur durak bilmeyen 'perili ev seri üretimlerinin' de kaynağı aynı zamanda. Paranormal araştırmalar yapan ekiplerden, işin çözüm kısmına daha büyük etki eden medyumlara kadar tüm hamleleri yeni nesile aktaran filmin, korunaklı banliyö yaşantısını alt üst etmesi de hepimizin zihinlerinde tazeliğini koruyor.

Yeni "Poltergeist" en çok da bu noktada baltayı taş vuruyor zaten. Aradan 33 yıl geçmesine rağmen hala taze görünebilmeyi başaran bir filmin yeniden çevrimi olmak zor iş. Yaşadıkları maddi buhrandan kurtulmak için hiçbir bireyinin memnuniyet duymadığı yeni evlerine taşınan ailenin, küçük kızları Madison'la başlayan 'paranormal deneyimleri' git gide içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Sonrası günümüzde "Ruhlar Bölgesi" (Insidious) filmleriyle ezberlediğimiz sıralama ile devam ediyor.

Orjinal "Poltergeist" in bütün parçaları yerli yerinde dururken, klasikleşmiş 'katil ağaç' ve

paralel evrene misafir olma kısımları günümüz teknolojisinin de yardımıyla 'daha fazlası' olmaya çalışıyor. Yine orijinal filmin küçük ayrıntılarından olan palyaço bebek üzerine daha fazla oynanması da açık bir pazarlama stratejisi olarak göze çarpıyor. Dört başı mamur "Poltergeist" evrenini hem afişler hem fragmanlarla ürktücü bebeğe indirgemek pek iyi sonuçlar vermemiş.

Süreyi kısa tutarak daha sıkı paketlenmiş olmayı hedefleyen filmin dramatik alt yapısı tamamen ihmal edilmiş durumda. Karakter kalabalığı aile kenetlenmesini inandırıcılıktan uzak kılıyor. Hafifletilmiş ve eğlenceli tarafını akılda kalıcı hamlelerle süsleyemeyen "Poltergeist", 'anında unutulacaklar' listesine kesin bir giriş yapıyor bu haliyle.

Küçük kıızı oynayan Kennedy Clements ve Tanrı'ya bel bağlamaması.

Ruhlar dünyası tasviri pek de matak değil.

KORO

ORJİNAL ADI Boychoir

YÖNETMEN François Girard

OYUNCULAR Dustin Hoffman,
Garrett Wareing, Eddie Izzard, Kathy Bates,
Kevin McHale, Josh Lucas, Debra Winger

YAPIM/SÜRE 2014 ABD – Hollanda, 103 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng.

ŞİRKET Yeni Film (Tanweer)

YETENEĞİN EĞİTİMLE
ANCAK BİR İŞE
YARAYABİLECEĞİNİ
GÜZEL GÜZEL
ANLATIYOR...

TEK GECEK BİR İLİŞKİDEN SONRA ANNESİNİ HAMİLE BIRAKIP KENDİ HAYATINA DÖNMÜŞ OLAN BABASINI HiÇ TANIMAMIS VE ayyaş annesiyle yaşamaya mahkum olmuş 11 yaşındaki bir çocuğun hikayesini anlatıyor film. Stet olağanüstü güzellikte bir sesi ve müziğe karşı yeteneği olmasına rağmen okulunda sürekli sorun çıkarmaktadır. Annesini beklenmedik bir kazada kaybeden Stet, babasının ve okul müdürünün devreye girmesiyle Amerika'nın en iyi çocuk korosunun eğitim gördüğü yatılı okula verilir. Stet uyumsuzluğunu orada da sürdürür. İşlenmemiş yeteneği okulun ünlü hocaları Anton Carville'in de dikkatini çekmektedir ancak disiplinsizliği ve dikbaşlılığını kırmak için ona çok yakın davranmaz. Stet bir süre sonra okul ortamından etkilenir ve içinde hissettiği müziği eğitmeye çalışır. Ama diğer öğrenciler onu hemen aralarına almayacaklardır...

Filmin, yeteneğin eğitimle ancak bir işe yarayabileceğini anlatması ve bunu yaparken de hiç sıkmayan ve yer yer de hayli duygusal bir ton yakalaması çok iyi. Ancak Stet'in okulun diğer başarılı çocuğu Devon ile atıştığı bölümler filmin

bu gücünü zedeliyor. Çünkü o bölümler Harry Potter filmlerindeki gibi bir hal almaya başlıyor giderek. Devon'ın kıskançlığı ve Stet'in önünü kesmek için yaptığı hileler biraz karikatürize bir hale dönüşüyor ister istemez. Filmin dramına çok klişe bir ek yapıyor ki filmin bu kadar basit bir numaraya aslında çok da ihtiyacı yok. Filmin bu anlamda "Whiplash"teki damarı takip edip müzik eğitiminin disiplini ve hoca-öğrenci ilişkisine daha çok eğilse daha güçlü bir film olacak...

Ancak Dustin Hoffman'ın öğretmen rolündeki samimi performansının yanı sıra, Stet rolündeki genç oyuncu Garrett Wareing'i, küçük bir rolde de olsa özlediğimiz Debra Winger'i izlemek güzel. Çocuk korosunun kimi zaman kilise ilahilerine de yer verdikleri klasik müzik bestelerini seslendirdikleri sahneler de keyif veriyor...

Stet'i oynayan Garrett Wareing adlı bu yetenekli çocuk, geleceğin Leonardo DiCaprio'su olabilir...

Debra Winger'ı küçücük bir rolde harcamak...

TOROS CANAVARI

Başbakan **Ahmet Davutoğlu**'nun Van'da sarf ettiği '**Beyaz Toros**' kavramını **deneyisel** bir çabayla lanetleyen "**Toros Canavarı**", Türkiye'nin doğusunda yaşayanlar için '**kabus**' anlamı taşıyan Toros'ları -haklı olarak- birer '**korku figürü**' olarak resmediyor.

YÖNETMEN Fırat Yavuz
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 9 dk.

B AŞBAKAN AHMET DAVUTOĞLU'NUN VAN'DA KİTLESİNE SESLENİRKEN SARF ETTİĞİ BİR CÜMLE ÇOK TARTIŞILDI GEÇEN HAFTA. BUGÜNLE 1990'lar arasında bir bağlantı kuran bu cümlelerin öznesi ise 'Beyaz Toroslar'dı.

Türkiye'nin doğusunda yaşayanların bir dönemki kabusu olan, model değişirse de hâlâ 'canavar' özelliğini sürdüren bu kavram, 'gözüaltında kaybedilme'nin de sembolü aynı zamanda.

Davutoğlu'nun bu sembolü işaret etmesi, bize de 2011 yapımı Fırat Yavuz filmi "Toros Canavarı"nı hatırlattı. Benim de içinde olduğum jüri tarafından Malatya'da Jüri Özel Ödülü kazanan bu kısa film, 'Beyaz Toros'un Türkiye'nin doğusunda yaşayanlar için ne ifade ettiğini net biçimde gözler önüne seriyor, hem de 'deneyisel' bir çalışmayla.

Sadece sesleriyle varlıklarını hissettiren insanları görmediğimiz, JİTEM'in Renault Toros arabalarının başrole soyunduğu bir film "Toros

Canavarı". Kapkara camlarıyla tam bir 'korku figürü' olan Toros'un kararttığı, dahası hiç ettiği yaşamlara bir saygı duruşu bu film. Gün ışığı ya da gecenin karanlığı fark etmiyor onun için, herhangi bir 'sorgulama' tehdidi olmadığından her an sizi alıp götürülebilir, hiçliğin ortasına bırakabilir. 'Hesap verme' gibi bir durumla karşılaşılacağı için, 'tabut' havası taşıyan bu nesne aracılığıyla üstü çizilen hayatların haddi hesabı yok. TBMM'nin 'Hakikatleri Araştırma Komisyonu'nun anlam ve önemi de bu noktada kendini gösteriyor. Tabii komisyon kurulur ve çalışırsa!

Fırat Yavuz, içeriğinin can alıcılığını biçimiyle de destekliyor "Toros Canavarı"nda. 'İnsansız kara aracı'nın ürkütücülüğünü tetikleyen bu biçim, bize 1977 yapımı Elliot Silverstein filmi "Şeytanın Arabası"nı (The Car) hatırlattı. En az oradaki kadar başarılı bir uygulama var burada da...

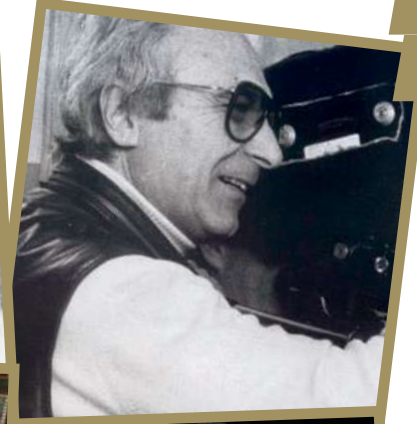
ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- "İnsanlar Yaşadıkça" hatırlanmaz mı?

Yaşayan en kıdemli sinemacımızdı Memduh Ün. 95 yaşındaydı ve bir cuma "Benden buraya kadar" dedi ve gitti. "Üç Arkadaş", "Kırık Çanaklar", "Bütün Kapılar Kapalıydı", "Zıkkımın Kökü" gibi kalburüstü filmler sayılabilir arkasından, ama SAPIK'ın favorisi "İnsanlar Yaşadıkça"dır. Hele ölümü göze alarak oynadığı o final sahnesi yok mu! Toprağın bol olsun Memduh Bey!

2- "Korkunç kötü bir film çekmişim!"

Memduh Ün'ün filmleriyle birlikte kendiyi hesaplaştığı "Futbolcudan Yönetmen" kitabı kaldı yadigar. Kitabı okuyanlar bilir, sinemamızda kendi filmlerine eleştirmen titizliği ile yaklaşan başka yönetmen var mı acaba? (Belki Atıf Yılmaz) Mesela "Öp Babanın Elini" filminden bahsederken lafı dolaştırmadan "Korkunç kötü bir film çekmişim!" diyebiliyor. Ya da "Çapkın Kız'ı

yeniden izlediğimde, 'Kismetin En Güzeli' kadar kötü bir komedi olmadığını düşünüyorum. Ama bazı mantıksızlıklar var senaryoda ve bunları budamamış olmam can sıkıcı" tespitinde bulunabiliyor.

3- Kömürücü çırağı ve intikamı

Memduh Ün'ün en büyük öngörüsüzlüklerinden biri neydi dersiniz, Yılmaz Güney cevabı verilebilir. Atıf Yılmaz, Güney daha star olmadan önce onun bir filmde oynaması için Ün'e ricada bulunuyor. Ün de Güney'i "Bundan jön değil kömürücü çırağı olur" diyerek ricayı geri çeviriyor. Güney ise yıllar sonra şöyle alır intikamını: "Umutsuzlar"ı çekerken Ün'den kabadayıyı oynamasını ister. O da oynar. Ün'e göre bu Güney'in kendisine kömürücü diyen bir yönetmenden intikam almasıdır.

4- "Gurbet Kuşları'nın bilinmeyen kahramanı

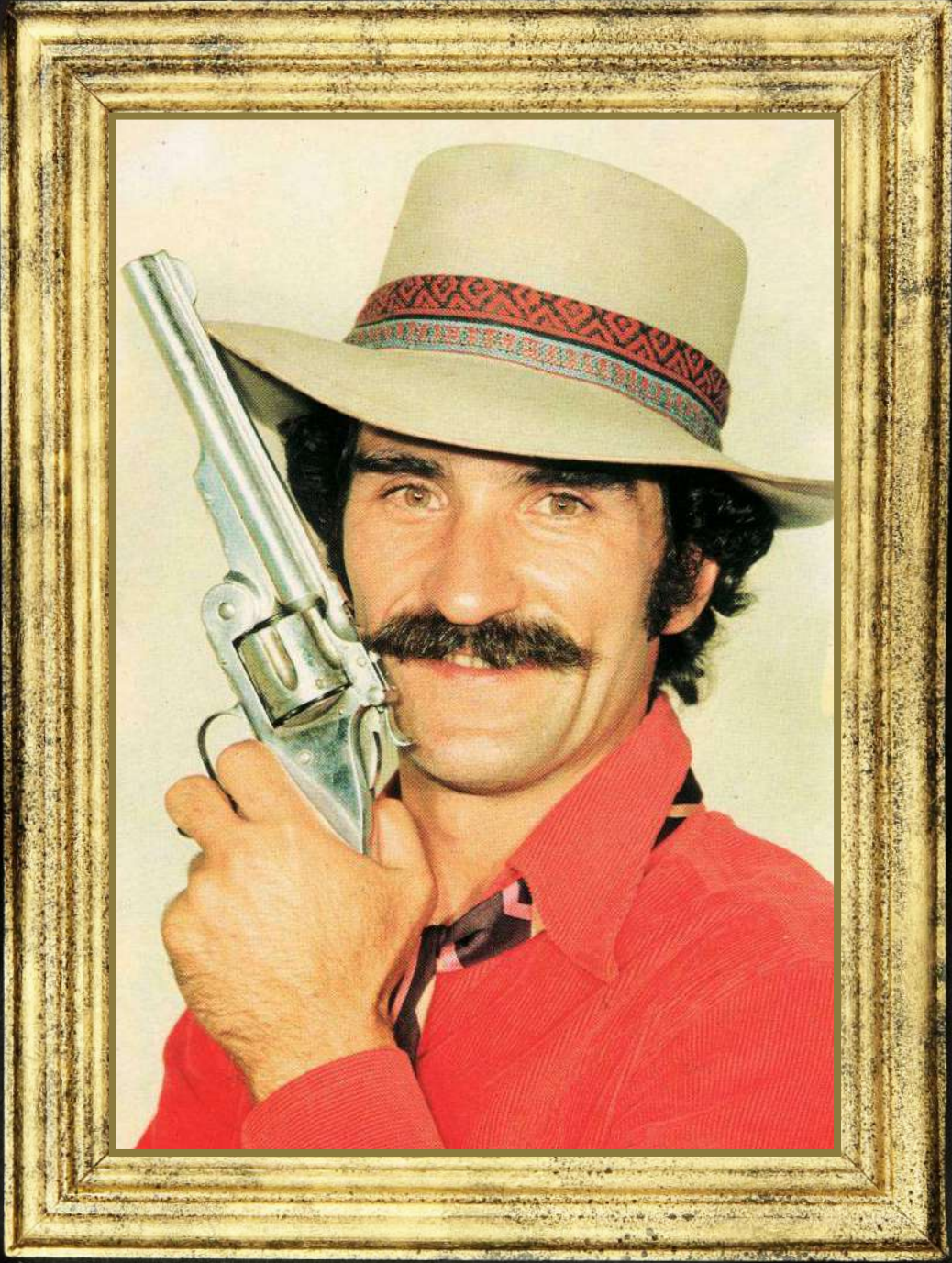
Pek bilinen bir hikaye değildir. "Gurbet Kuşları" bugün varsa Memduh Ün'ün katkısı

sayesindedir. Nasıl katkısı var dersiniz, anlatalım. Yönetmen Halit Refiğ ile yapımcı arasına kara kedi girince filmin tamamlanmasını ve kurgusunun yapılmasını Memduh Ün sağlar... Bu bilinmeyi de yıllar sonra kitabında anlatır.

5- Çok yazık!

85 yaşında setlere dönmüştü "Sinema Bir Muzicedir" için. Hastalığı nedeniyle filmi Tunç Başaran tamamladı. Ama bu filmle final yapmayı da kendine yakıştıramamıştı. Şöyle yazmıştı: "Sonuç olarak yanlış bir işe girdim. Her anlamda cezasını çektim. Her ne kadar final, final öncesi ve bazı önemli sahneleri çekmediğim, kurgusunu yapmadığım için benim filmim demesem de jenerikte ismim var ve 58 yıllık sinema serüvenini kapattım bu çalışmayla. Çok yazık!"

SAYGIYLA ANIYORUZ...
YILMAZ KÖKSAL
1939 - 2015

“ BİR FİLM YÖNETMENİ OLARAK, BÜTÜN PRODÜKSİYONUN 'BEKÇİ KÖPEĞİ' GİBİ DAVRANMALISINIZ. BİR DETAYI ATLARSANIZ HER ŞEY ÇÖPE GİDER. ”

Spike Jonze